

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ένατον κι εικοστόν μετρούντες χρόνον
ἐδρεύομεν'στην γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χίλια κι'ἐνιακόσα δεκατρία,
δράσις καὶ θερμὴ φιλοπατρία

Μηνὸς Ὀκτώβρη δεκαενέα
κι'ἀπὸ τὴν Πόλι τίποτα νέα.

Χίλια διακόσα τέσσερα καὶ μ'ἐβδομῇντ'ἀκόμα,
φθάνουν ἀπέξ'ἴμογενεῖς μετ'τὴν ψυχὴ'στὸ στόμα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α'.

Φ.— Ἐθγα,τζόγια,νὰ σέ'δοῦμε,
ἔθγα νὰ σέ τραγουδοῦμε,
μὴ μᾶς κάνῃς τὸ βαρύ.

Ὁ Γκαλήπ κι'ὁ Χάμπρο μπράτσο
κάνουνε γιὰ σέ σουλάτσο,
καὶ καθεὶς σέ λαχταρεῖ.

Πρόβαλε'στὸ παραθύρι
μέσα'στὰσπρα βουτημένη
σὰν λευκὴ περιστερὰ.

Τὸ δικό σου πανηγύρι
τόσος κόσμος τὸ προσμένει,
πολυπόθητη κυρά.

Κάνε πιά,γιαβρούμ,νισάφι,
γιὰ νὰ τρέξῃ τὸ χρυσάφι,
καὶ νὰ κρεμασθοῦν'στὸ ράφι
τάρματά μας τὰ βαρεῖα,
ποῦδωσαν ἐλευθερίᾳ
'στὰ πατρίδα μας ἐδάφη.

Ἐθγα νὰ σέ'δοῦμε,τζόγια,
νὰ ξεχάσωμε τὸν μπόγια,
τὸν βαρύγδουπο τὸν Ἀρη.

Μὴ μᾶς κάνῃς τὸ βαρύ,
φέρε μας ἐλγῆς κλαρί,
δὲς μας πράσινο χορτάρι.

Βάλε παύλα καὶ τελεία
σὲ μεγάλη συφορέλια
καὶ σ'ἀμέτρητα δεινὰ.

Κι'ἀνεμπόδιστα τὰ πλοῖα
νὰ περνοῦν τὰ Δαρδανέλια,
νὰ διαβαίνουν τὰ στενὰ.

Εἰδωλὸν μας λατρευτὸν,
ἔλα δάμασε κι'αὐτὸν
τὸν Ἐμβέρ,ὁποῦ λυσοῶ.

Ἐλα πρόβαλε μετ'ἡμῶν
ὅπως βγαίνει τὸ φεγγάρι
ἀπὸ σύννεφα χρυσά.

Π.— Καὶ σέ ποιὰ τὰ λὲς αὐτά,
Φασουλῆ μου φαφλατά;

Φ.— Σὲ ποιὰν ἄλλῃ,φαμφαρόνο,
παρὰ'στὴν Εἰρήνην μόνο;

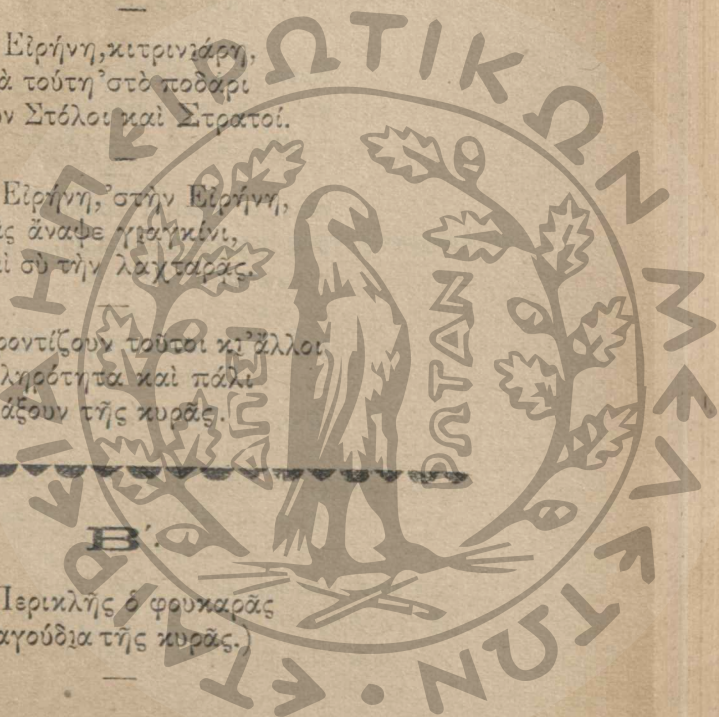
Ἐστὴν Εἰρήνην τὴν κυρία,
ποῦ μᾶς κάνει φασαρία
τόσο χρόνο δυνατή.

Ἐστὴν Εἰρήνην,κιτρινιάρι,
ποῦ γιὰ τοῦτη'στὸ ποδάρι
στέκουν Στόλοι καὶ Στρατοί.

Ἐστὴν Εἰρήνην,στὴν Εἰρήνην,
ποῦ μᾶς ἀναφε γιὰ κίβρι,
ποῦ καὶ σὺ τὴν λαχταρᾷς.

Καὶ φροντίζουν τοῦτοι κι'ἄλλοι
τὴν σκληρότητα καὶ πόλιν
νὰ μαλᾶξουν τῆς κυρᾶς.

(Κι'ὁ Περικλῆς ὁ φουκαρᾶς
λέει τραγούδια τῆς κυρᾶς.)

Π. —

"Εχετε λίγ' υπομονή,
μᾶς λέν γιὰ σέ, κυρά τρανή,
κυρά καμαροφύδα.

Υπομονή... μὴ σκάνετε...
μόνο μ' αὐτὴν θὰ κάνετε
μέλι τὴν ἀγουρίδα.

Ἐσὺ, ποὺ τάρματα κρεμᾷς τῶν μαχητῶν ὅτ' ἀράφια
καὶ τρέχεις μὲ τὴν Δήμητρα καὶ σπέρνεις τὰ χωράφια.

Ἐσὺ, ποὺ διόλου δὲν βροντᾷς,
Εἰρήνη μας ἀφέντρα,
καὶ μόνο τοῦ ζευγαῖ κεντᾷς
τὰ βήδια μὲ βουιέντρα.

Γιατὶ κι' ἐκεῖνο δὲν κεντᾷς τῆς Πύλης τὸ Ντιδάνι
μιὰν ὥρ' ἀρχήτερα μ' ἐμᾶς ἀνακωχὴ νὰ κάνῃ;

Ἄστο τὸ πείσμα τὸ σκληρό,
μὴ φαίνεσαι γκαμήλα...
λογάρισε καὶ τὸν καιρό,
ποὺ μᾶς παιδεύεις, σκύλα.

Βογγοῦν μεγάλοι καὶ μικροὶ
καὶ σὲ κυττάζουν ἀντικρὺ
ὅσ' ἦλιο, ὅσ' ἀν φεγγάρι.

Μὲ λόγια καὶ χαρτιὰ τρυφᾷς
καὶ τὸ μελάνι μας ρουφᾷς
ὅσ' ἦλιο, ὅσ' ἀν φεγγάρι.

Εἰς ὅλων τῆς ὕψαις
πίνετ' ἐχθροὶ καὶ φίλοι...
καινούριας δὴ γιὰ τὴν
φθάνουν ἀπὸ τὴν Πύλη.

Βαρεῖτε τὰ κλαρίνα...
ὅτ' ἦν Πόλι, ὅτ' ἦν Ἀθήνα,
γανόνονται κεφάλια.

Νέοι τῆς Πύλης οἱ στροὶ,
καὶ χάνουν οἱ Μινίστροι
ταυγά καὶ τὰ πασχάλια.

Θεούλη μου, τί τρέλλα!..
ὁ νοῦς μας ἄνω κάτω,
τρεχάματα καὶ βία.

Κι' οἱ Τοῦρκοι πῆγαν ἔλα
ἀπὸ τὸ Κονσολάτο
ὅτ' ἦν Τουρκικὴ Πρεσβεΐα.

Ἐδοί, παιδιὰ, καὶ πάλι ὅσους γείτονας ἤμῶν,
κι' αὐτὰ ποὺ στέλλ' ἡ Πύλη
λένε πολλοὶ στρωμύλοι

πὼς εἶναι μία μόνον ἀνταλλαγὴ γνωμῶν
μὲ τὸν Ἀρμένι Χάμπρο καὶ μὲ τὸν Κεμαλῆ,
ὅπου μ' αὐτοὺς θὰ βγάλουν ἡ γλώσσαις μας μαλλί.

Γ'.

Φ. —

Μετὰ χρόνιον ἀγῶνα
κύτταξε μὲς ὅτ' ἡ χειμῶνα
πὼς ἀνθίζει πρασινάδα.

Κι' ἔρχομαι κι' ἐγὼ μὲ λύρα
μέσα σ' αἵματος πλημμύρα
νὰ σοῦ κάνω πατινάδα.

Σὺ, ποὺ μᾶς βλέπεις ἱλαρῶς,
κι' ὅπου τσομπουσι καὶ χορὸς
θεότρελλη χυμᾷς.

Μὴ φαίνεσαι σκληρὰ πολὺ,
λυπήσου καὶ τὸν Κεμαλῆ
καὶ τὸν Πανᾶ κι' ἐμᾶς.

Βλέπεις πὼς δὲν φοροῦμε
κι' ἐμεῖς στραθὰ τὴν σκούφια
ὅσ' ἡ φεσούς νταῖδες.

Ἐμεῖς ὑποχωροῦμε
γιὰ σένα ὅτ' ἡ Βακούφια,
καθὼς καὶ ὅσους Μουφτήδες.

Ἐμεῖς γιὰ σὲ γινήκαμε
Ραγιαδες τρομασμένοι,
ἐμεῖς γιὰ σὲ φανήκαμε
καὶ τώρα νικημένοι.

Μ' ὅλα τὰ κλέη τὰ τρανὰ
καίμε γιὰ σὲ λιβάνι,
καὶ κάνοιμ' ἕνα τεμενὰ
ὅτ' ἦν Πύλης τὸ Ντιδάνι.

Σὲ προσμένουν μὲ λαχτάρια...
μήτε κάλπικη πεντάρα
δὲν δανειζοῦν δίχως σέ,
κι' ὅλοι ζοῦμε βερεσέ.

Πρόβαλε, χρυσὴ κυρά,
κι' ἔλα δώσε μας παρὰ
καὶ τὸν ἐπιούσιο.

Καὶ σὺ φώτισε τὴν Πύλη
κι' ἄλλον νὰ μὴν ξαναστείλῃ
νέο πληρεξούσιο.

Νέα συμφορὰ μεγάλῃ,
ἀντιρρήσεις ἔχει πάλι
σ' ὅλα τὰ συμφωνηθέντα.

Καὶ Νεότουρκοι μαριόλοι
ὅτ' ἦν Ἀθήνα καὶ ὅτ' ἦν Πόλι
κάνουν κουτουροῦ κουθέντα.

Δ'.

Π. —

Ἐσὺ, ποὺ Βάκχους κυνηγᾷς
καὶ πολυστάφυλα τρυγᾷς
τῶν γεωργῶν τὰμπέλια.

Ποῦ σοῦ γεννοῦν καὶ πετεινοί,
καὶ μεθυσμένοι Σειληνοὶ
κυλοῦν κρασιοῦ βαρέλια.

Ὀνειράτα διάλυσε μεθύσων ἐπαράτων,
ἐλπίδες τὰ κεφάλια τῶν μὴν τὰ παραγανώνης,
καὶ ὀνειροπλόκους γιάτρεψε, ποὺ πάσχουν τάντερά τῶν,
καὶ φαίνονται λεπτότερα λεπτότης ἐντεριώνης.

Μηνύματα καινούρια,
βαρεῖτε τὰ σαντούρια.
Εἰρήνη καταφθάνει
μὲ νυφικὸ στεφάνι.

Τὰς ἀπαισιοδόξους μαντείας σας ἀφήτε,
καὶ ὅπως μᾶς βεβαιόουν διάφοροι προφηταί,
παλαιοὶ τῆς Συνθήκης τὸ μέγα γεγονός
τῆς πρώταις δέκα μέραις δὲν ξέρω ποιοῦ μηνός.

Κἂν τὸν τρέχοντα τὸν μῆνα,
ἴσως καὶ τὸν προσεχῆ
πέρνει τέλος κάθε γρίνα
καὶ πολέμων ταραχῆ.

Κἂν καὶ τότε δὲν τελειώσῃ, μὰ ποσὼς δὲν ἀμφιβάλλω
πὼς τελειώνει δίχως ἄλλο
μὲ τὸν μῆνα τὸν Δεκέμβρη, κι' ἂν ἡ Πύλη δρόμο πάρῃ,
πιθανὸν κι' ἡ πρώταις δέκα νὰ περάσουν τοῦ Γενάρη.

Φ. Κουράστηκε καὶ κάθε νοῦς καὶ καθεμία γλῶσσα...
πέρασαν δεκάημερα κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσα,
κι' ἀκόμη, χασομέρη,
ποῖς τάχατε τὸ ξέρετε
ὡς πόσα θὰ περάσουνε μὲ πόνο κι' ἀγωνία,
μὰ κάποιο δεκάημερο θὰ γίνῃ συμφωνία.

Ἐν τῇ μέσῳ χιμαιρῶν
ὁ καθεὶς νυχθημερὸν
τὴν Εἰρήνην τσαμπουνᾷ.

Κι' ὅλοι στέκουν καὶ ῥωτοῦν
καὶ κατὰ μματα κυττοῦν
τὸν Γκαλῆπ καὶ τὸν Πανᾶ.

Ἡ υπομονὴ χρειάζεται ὅτ' ἦν συμφορὰν τὴν νέαν,
τὴν διάβολο νὰ κάμῃ;

ὑποχωρήσεις συνιστοῦν κι' ὑπομονὴν γενναίαν
καὶ μερικαὶ Δυνάμεις.

Υπόμεινε, βρὲ Περικλῆ, γενναίως ὑποχώρει,
καὶ πιθανὸν μετ' οὐ πολὺ νὰ καταλάμψῃ ἡ κόρη,
ποῦ μ' ἐλαϊόφυλλα κοσμεῖ τὸ πάγχρυσόν τῆς δόρυ.

Π. — Κανένα δὲν στενοχωρῶ,
εἰρηνικῶς ἐγκαρτερῶ,
εἰρηνικῶς ὑποχωρῶ.

Εἰρήνης νύφαις καὶ γαμπροὶ
λὲν μὲ τὸ στόμα χάσκα:
μήτε καὶ σήμερα Λαμπρῆ,
μήτε τοῦ χρόνου Πάσκα.

Φ. — Τρία πουλάκια κάθονται ὅτ' ἦν Πύλης τὸ Ντιδάνι,
καὶ τραγουδοῦν μὲ τὸν Ἐμβερ
ἄλλερ μπαλέρ ξιφί βαλέρ,
τῆς γαλανῆς τὸ φόρεμα, τῆς Ρούσσας τὸ φουστάνι.

Σὲ τούτῃ τὴν ἀναποδιά
Εἰρήνη φθάνει, βρὲ παιδιά,
κι' ἔχει πολέμου κτύπος.

Εἰρήνης στρώνεται χορὸς,
καὶ χρεματίζει φλογερὸς
ὁ λασιούχην ἵππος.

Π. —

Τουφέκι Μάνλι, χερ βαστῶ,
ψάλλω Στρατοὺς καὶ Στόλους,
κανένα δὲν δυσαρεσπῶ,
καὶ καρτερίαν συνιστῶ
κι' ὑπομονὴν εἰς ὅλους.

Στ' ἀνάθεμα καὶ ἡ καρδιά
καὶ θὰ τελειώσουν ὅλα,
καὶ δὲν θ' ἀφήσωμε, παιδιὰ,
ὅτ' ἦν ἔρημον τὰ κῶλα.

Καὶ τώρα μὲ τὸν Κεμαλῆ
πάω νὰ πῶ τοιμποῦκι,
καὶ δέξου, σαχλο-Φασουλῆ,
ἕνα γερό χαστοῦκι.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους ἀγῶνας ἀγγελίαις.

Τὸ Μαστίγιον ἐκεῖνο, φύλλον τοῦ γνωστοῦ Περδίου,
ὅπου φάλλει μὲς ὅτ' ἦν Κῦτρο κλέη δόξης αἰδίου,
ἐν τιμῇ πολλῇ καὶ δόξῃ δύο χρόνους συμπληρώνει,
καὶ ὅτ' ἦν τρίτο μπαίνει χρόνο
μὲ μὴ δύναμι καὶ τόνο,
ποῦ φυγὴ καὶ νοῦ φτερόναι.

**Μ'άλλα λάφυρα ποικίλα
καὶ Βουλγαρικὴ Γκαμήλα,**

Γκαμηλίτσα Σοφιανή δίχως γκαμηλιάρη,
πρὶν ν'ἀλθοῦν Ἀποκρηαῖς ἔδγα'στὸ παζάρι.

Συμμαχίαις φάρευε
κι'ὄνειρεύου Νίκη...
μὲ Τουρκιὰ παζάρευε
μυστικὴ συνθήκη.

Γκαμηλίτσα Σοφιανή,
'στὴν καμποῦρα σου τρανοὶ
καθβαλοῦν σπαθάτοι.

Πήδα, χόρευε τρελλά...
τοὺς τὴν ἔφτειαξαν καλὰ
τῆς Σταμποῦλ φεσάτοι.

Τὶ μεγάλο ξαφνικό!...
λάφυρο Βουλγαρικὸ
μὲ διπλὴ καμποῦρα.

Καὶ πηδᾷς κι'ἀναπολεῖς
Πρώσσους τῆς Ἀνατολῆς,
ποῦ τὰ βρῆκαν σκουῖρα.

Πήδα μ'ἕνα Στρατηγέ, ποῦ τὸν λένε κλέφτη,
μὰ καὶ μ'ἄλλους στρατηγούς,
ποῦφυγαν σὰν τοὺς λαγούς,
λὲς καὶ νὰ τοὺς ἔβαλαν ἀπ' ὀπίσω νέφτι.

Γκαμηλίτσα Σοφιανή δίχως γκαμηλιάρη,
πρὶν ν'ἀλθοῦν Ἀποκρηαῖς ἔδγα'στὸ παζάρι.
Χόρευε μὲ τὸν Σαβῶφ, ποῦ τὸν τρῶνε φόγοι,
καὶ τοῦ λένε φανερά
πῶς βουτοῦσε'στὸν παρὰ
κι'ἐλαφυραγώγει.

Καὶ τὸν Πέτεφ μὴν ξεχνᾷς, ποῦ παντοῦ φημίζεται,
καὶ μὲ τρόπαια κλεινὰ
βρέθηκε'στὸν Λαχανά,
κι'ἐν λαχάνοις κόρχορος σήμερα νομίζεται.

Πήδα μὲ τὴν Βουλγαριά, ποῦ γινε τζωρτζίνα
καὶ τὸν Τούρκων ἡ πομπή...
τώρα σκιάζεται νὰ μὴ
καὶ'στὴν Γκιουμουλτζίνα.

Καὶ μὲ τόσῃς συμφορᾷς ξαφνικὸ περίσσιο
δείχνει πείσμα δυνατό, πείσμα γκαμηλίσιο.
Καὶ μὲ τόσαις συμφοραῖς ὁλοένα τρίζει
τὴν φρενομασίλα τῆς καὶ μᾶς φοβερίζει.

Δοκτορες καὶ Στρατηγοὶ τί δὲν μαγειρεύανε...
τὰ πολλὰ δὲν τάβελαν, πὶδ πολλὰ χυρεύανε.
Μήτε Τσάρος σὰν καὶ πρὶν, μήτε καὶ Τσαρόπουλα...
Γκαμηλίτσα Σοφιανή,
σκύβε τώρα ταπεινὴ
'στὰ παλῆο-Τουρκόπουλα.